

остър, студен вятър. И тръгна да върви, без да се обръща назад. По едно време зачу, че някой иде подире ѝ. Тя си помисли, че иде Дрезгавина, за да я вземе обратно. И се спря. Но тя видя, че това беше друга жена.

„Какво правиш тук?“ попита жената, щом я настигна.

Анка ѝ разказа, как тя беше на гости у Дрезгавина и че прилепите я изпжиха.

„Ела с мене и се скрий под моята покривка“, каза непознатата жена. „Аз съм Нощта. Аз познавам Дрезгавина: тя е моя сестра. По-рано ние живеехме с брата си, Деня, заедно, но той по едно време се сприятели със слънцето и оттогава се появила помежду ни раздори. Най-после се разделихме. Всеки от нас живее и ходи по земята сам. Щом денят и слънцето отидат да спат, иде Дрезгавина; щом тя заспи, явявам се аз на земята.“

Анка се мушна под черната, топла покривка на Нощта. Те тръгнаха. И всичко наоколо им: дървета, пътя, полето, небето почерняха. Черни сенки падаха върху земята.

„Ето, там е моята къща“, каза Нощта, „но по-напред да идем в моята градина“.

Те дойдоха в една градина, голяма, толкова голяма, колкото е небето. В нея имаше златни цветя със сребърни листа, които светеха като звездици. Сред тях стоеше месеца с един сребърен рог. Той беше пазач на звездната градина на Нощта и пропъждаше облаците, които се появяваха.

Те дойдоха до един голям палат, направен от чер мрямор. Покачиха се по черните стълби, посипани със златен пясък и влязоха в един голям салон. Две дечица лежах върху легло от червени макове и бели лилии. Едното имаше бели като сняг крила и бяло облекло, а другото — бляскави пеперудни крила и дрехите му бяха обшити със злато и шарена коприна.

Нощта ги целуна по челата и те се събудиха. Тя взе един златен съд и една тънка кърпичка и ги даде на детенцето с белите крила. Тя му каза:

„Хайде, Слънчо, върви! Светът е уморен и те чака. Влей балзам в скръбните сърца и изсуши слъзите на нещастните“.

Крилатото детенце взе златния съд и кърпичката и отлетя. Тогава Нощта се обърна към другото детенце:

„Върви и ти след братчето си и покажи на хорага на слън всичко, което ги радва и за което се надяват“.

И то отлетя.

„Аз ще ида в градината. Искаш ли да поспиш?“ попита Нощта Анка.

„Искам“, каза Анка и сложи главицата си в цветното легло на Слънчо.

Нощта отиде в градината си, пък Анка остана да спи. Но тя не можа да заспи: Слънчо беше отлетял на земята и нямаше кой да ѝ склопи очите. Тя стоеше будна и мислеше за идния ден, когато трябваше пак да тръгне по студ и вятър из улиците да проси. И тя си каза: